

GS 303

Wilhelm och Lina.

Ballade.

ÖDESKÖLDEN, 1826.

Tryckt i Ecksteinska Boktryckeriet.

Landtligt sirad Einerts hydda war;
Dagen från ett löspredt fönster trängde
In i henne; golfwet blommor bar
Och i wäggens springor blomster hängde.

Wid det bruna taket; äfwen här
Lago alster utaf nejdens lunder,
Bredde sig en Brudhimmel, — och der
Stod ett Hymens altare inunder.

Ev — åt Wilhelm, Eina ensam än, —
Af den gamles fem barn äfwerblifwen,
Skulle här i dag wälsignelsen
Deras kärlek frönande bli gifwen.

Och den gamle Einert såg i dag;
Der han lutad stod wid lefnads-stranden,
Glädjens länge ofedda behag
Stanna wid den snart förrunna sanden.

Leende gjdt han en glädje-tår,
 Och den plöjda pannan syntes jemnad,
 Mödan utaf siutti tunga år
 Af sin enda Einas lycka hämnad.

Med det sjunkna ögat höjdt mot skyn,
 Utbrast gubben — känslöfult betagen:
 "Gångna Måla! — O! att du din syn
 "Waknade för denna glada dagen!"

Goda Gråhårsman! din tjugning spar:
 O! — uppå det blinda ödets wingar,
 Upp till werldarnas Allwise Far,
 Ack! hur mången dærlig suck sig swingar!

O! hwi tro wi ett förredigt hopp?
 Glädjen flyktigare än sekunden,
 Eil ett nattens irrbloß flammor opp —
 För att dö — i sjelfwa tändnings-stunden.

Wilhelm och dess Far ifrån sitt hem
 Bortom fjården wäntades ren länge;
 Och så ömt bad Eina: "O! från dem
 Himlen hwarje ofedd fara stånge!"

Wäntans ögonblick så långa blifwa,
 Timmar waxa då utaf minuten;
 Glickan framids-hoppet gladt will gifwa,
 I sin älsklings armar blifwa sluten.

Men — de komma ej — och redan snart
 Målas solen westra himla-randen: —
 Eina, utaf oro tård, — med öfad fart,
 Hastar till den stenbewuxna stranden.

Eugn war qvällen, — dagens fackla släkt.
 Allt uti en dyfter hwila dröjde. —
 Då och då en kulen nordansläkt
 Hafwets spegelglatta yta plöjde.

Och ett döende omdärfligt dån
 Dallar fram mot strandens nakna fullar,
 Eil den wåg, som ännu långt ifrån
 Efter stormens wäldsamhet sig rullar.

Uppå fjerran afstånd redan röjd,
 Målas farkosten, med nedfållt segel,
 Och den hwhita åran, stiftwits höjd,
 Dubbel bleswen uti fjårdens spegel.

Hördes af den festliga sol'n
 Tonerna dö bora i rymdens öfen,
 Hoppet om den glada framtids-sol'n
 Ser du, flicka! skymd af inga tåken.

Men, li' blyxtens snabbhet, — ack! så snart,
 Rofade utur de brustna banden,
 Sträcker stormiln hwinande sin fart
 Öfver sjön med olycks-wigg i handen.

Wådrens wåldsamhet ses ökad bli:
 Völjan — dubbelt vuxen — skyddet häfves,
 Danar afgrunder, — och deruti
 Störtar jollen, stretande förgåfves.

Wilhelm mer på wägen du ej ser,
 Wilhelm! Wilhelm! ropar du förgåfves,
 Stormens rjut blott återswaret ger
 Och din klagan wid dess jernbarm qwåfves.

Ock, — med kärlekens Theseiska mod; —
 Rånsöldse! Därskap detta fallen?
 Störtar hon från klippan, der hon stod,
 I den rysligt swarta djupa swallen.

Einert, utaf åldren redan tryckt,
 Öfwerlefde icke dessa öden —
 Och det hopp han wid sin ålder byggt,
 Wån och Waka — Barn förente döden.

Ack! hur hastigt till en sorglig fest
 Glädjens högtid sågs förwandlad worden;
 Sist wålsignelsen af byens prest
 Följde deras falla stoft till jorden.

Ofta, då i midnatts-mörkret kladd,
 Andra uti sömnens armar hwilar,
 Står jag upp från min ensamma bädd
 Och till öfvergifna kajan ilar;

Går till grafwården — och helgar der
 Lärar åt de Sällas minne,
 Och beundrar Kärleken — och bår
 Derifrån ett flygtigt lättadt sinne.

C. S—d.